

חיה בסרט(ו)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

הקרנה בשבילי זה לא סרט...

פורסם ב1 במאי 2008, 20:54 בכללי

"ההקרנה זה קייטנה לעומת הכימותרפיה"
כך מנסה רופאי החדש לעודד אותי.

הכל בעצם התחיל בעובדה שיכולות ההכחשה שלי מפתיעות אפילו אותי. הרי אני יודעת כבר חודשים ארוכים שעם סיום הכימותרפיה. אקרא להקרנות (ולא מדובר פה בהקרנה של סרט כמובן...). כבר דשתי עם עצמי ועם משפחתי היכן לעשות אותן(האם במרכז. מה שאומר להעדר מן הבית 5 ימים בשבוע למשך כמעט חודשיים. או שמא בחיפה, מה שאומר נסיעה יומיומית לחיפה מרמת הגולן עניין של שעה וחצי לכל כיוון. אבל מי סופר???) כבר שמעתי באריכות מחברותי לחוג. איך קורה כל התהליך. ולמרות כל זאת ... ממש הופתעתי שהגיע הרגע להניע את מכונת השרד. ולנסוע עם הנהג של מיס דייזי. לפגישת הכרות עם האונקולוג החדש שלי...

בית חולים רמב"ם לא מזכיר ולו במעט את הביתיות של פוריה.

מבנה כתום בולט מאוד בין כל האפורים. 3 קומות עם שמות ששייכים מן הסתם לסרטן. רק שאני לא מצליחה לפענח מה משמעותם. אני עולה ויורדת בין הקומות ושוב עולה. רק כדי ללמוד שלמזכירות המחלקה. יש כמעט קומה משל עצמן. וכדי לקבל את התיק שלי עלי לשבת עם עשרות. (כן עשרות!!!) אנשים נוספים שהתאספו מכל רחבי צפון הארץ לאותה מטרה עצמה.

כמובן, שהפרובנציאלית (אני) אשר איבדה את יכולת ההתמצאות שלה בין הקומות, אחרה באופן לא אלגנטי לפגישה עם הדוקטור. והוא מצידו נקם בחצופה ויצא לישיבה בת שלוש!!! שעות.

ציירת לי מפה קטנה שאוכל לנווט. וחושי הבריאים הובילו אותי לקניון בית החולים. (או במילים אחרות- אין רע בלי טוב). אחרי שמיציתי את שלב הקניון.חזרתי לשבת עם חברי החדשים.לצפות לשובו של הדוקטור.

אנחנו יושבים בשתי שורות ארוכות ואפורות.

ח. מעיר בשקט שרוב האנשים נראים שזופים. ואכן, הוא צודק. רובם נראים כאילו שבו מנופש על ספינה באחד האיים...אני מסבה את תשומת ליבו של ח.

שמשו בצ'רנוביל (מחלקת ההקרנות) משפיע כנראה גם עלצמיחת השיער.שכן כל הסובביםאותי בעלי

שיער ארוך כחבל. סתור לכל הכיוונים משל היו לו חיים משלו. רק אני בולטת עם שיערי הקצוץ, אשר נצבע רק אתמול לבלונד כימי!!!!

ליושבים מלפני ומכל צדדי. יש הווי משותף. הם מדברים בשפה שאינני מבינה. ואני בוהה בהם חסרת הבנה. אך הנסיון מלמד אותי שתוך זמן קצר אהיה מן הסתם חלק מן החבורה המנומנמת.

הדוקטור מגיע. נמרץ ומלא מוטיבציה. הוא מסביר לי בדיוק כיצד תערך ההקרנה. אני לא מבינה כלום!!! הוא משתמש במילים מקצועיות. ואני נאלצת לעצור אותו כל משפט או שניים. לזכותו יאמר שלא איבד את סבלנותו.

לאחר מכן הוא מושיט לי את אחד מן הטפסים האלו שצריך לחתום עליהם, והם מתארים כל מיני מחדלים קשים שיכולים להגרם לאחוז אחד באוכלוסיה כתוצאה מההקרנות. "לטובת שנינו" אני אומרת לו. "לא כדאי שאקרא את הדף המלומד הזה. תאמין לי שאני יודעת על מה אני מדברת..."

הדוקטור החדש מתגלה דווקא כבעל חוש הומור. הוא מקבל בהבנה רבה את בקשתי לעשות סימון על השד עם עט כדורי. או טוש ארט ליין. אבל מודיע לי שהדבר בלתי אפשרי. ולא גם אי אפשר לעשות את הסימון בהרדמה מלאה.

אבל דוקטור מבטיח לי שזה ממש פחות מיליון כואב מזריקה. ומציע לי איזה ספרי מרדים. ואני כבר נקשרת אליו כהרגלי בקודש עם רופאיי.

רופאי החדש ממשיך להתלוצץ איתי. ואנו קובעים להפגש בעוד 3 שבועות. ל"סימון" שהוא קעקוע המראה לטכנאים לאן לכוון את הקרינה. ח. מציע בהתלהבות שכבר יעשו לי קעקוע של פרפר. דוקטור מביט עליו במבט צונן הוא לא אוהב את הבדיחה...

אז מה היה לנו פה? נסיעה של שעה וחצי לכל כיוון. יום יום במשך כחודשיים. שהייה בתור עגמומי. רופא ידידותי לסביבה. והכי חשוב... חניה פונה לים.

בקיצור... סרט סרט. אבל אפילו פופקורן לא יכולים לחלק פה???

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרטן](#) (0)